

hoolt kandma, ja mitte nenda ellama, nago ei peaks ma ialgi surrema.

Ma tännan sind, oh Issand! et sa mo isä weel olled ellusse jätnud, ütles Maria; oh anna, et so kallis sanna meile mollemile õnnistusse kasso sadaks!

Igga õhto lugges Maria isäle piiblist ette, — ei jätnud ka ialgi Issandat pallumatta mollematte hingede (isä ja ennese) eest: et ta wõttaks omma armo nende sees kaswatada ja hoida. Keit Maria wisid ja kõnned ollid isä melest ni armsad, et isägi melest pibel armsaks, ja ikka armsamaks läks. Ja ta sai selle armsa õnnisteggiaga tutwaks ja sureks sõbroks, kelle käest keit tõssine ja kindel rahho ja rõõm tulleb.

Monne aia pärrast heitis ka Maria hea sõbber Anna sakste tenistussest lahti, läks Maria jure ellama, ja ellasid ühheskous Issanda armus kaswades. Nelja aasta pärrast jäi Maria isä haigeks ja surri. Sõd ja wõwad ollid Maria temma wodi äres tedda walwamas ja temma eest hoolt kandmas,

funni ta Issanda rahhus siit lahkus. Maria leinas temma pärrast, agga mitte kui „need, kessel ep olle lotust“; (1 Tess. 4, 13.) sest ta mõtles selle päwa peäle, mil ka temma elloford lõppeb, et ta temmaga ühtlasse Jummalä aujärje ees woib laulda: „Se Eal, mis on ärratappetud, se on wäärt, et ta wõttab wägge, ja rikkust, ja tarkust, ja rammu, ja auustust, ja au ja kitust.“ (Joan. 5, 12.)

Monne aia pärrast sai Maria mehhele, ja olli omma mehhele kuldne warrandus, ja waeste ja häddaliste abbi ja tuggi sanna ja teoga. Temma sõbber, Anna, jäi ka temma jure ellama, ja kinnitasid teineteist ses lotus- ses ja ses uskus, mis nemmad Issandalt ollid sanud.

Ja kui pärrast ka monda murre ja kurwastusse aega tullid, siis arwas Maria sedda filmopilkmisse aia willetsusseks ses uskus, mis temmal olli Jesusse Kristusse sisse, ja ses iggawesse ello ja üllewägga sure au lotusse. (2 Kor. 4, 17.) Temma jäi